

Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Ana Huang
Twisted Hate

Copyright © 2022. TWISTED HATE by Ana Huang
The moral rights of the author have been asserted.
Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2023

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Lidija Cenić

DIZAJN KORICA

Tatjana Jović

SLOG I PRELOM

Studio Znak

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela
Dobrovoljačka 10/I, Zemun
office@publikpraktikum.rs
011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2023

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

Opaka **MRŽNJA**

ANA HUANG

Prevela sa engleskog
Milica Gnjatović

Stela

Za sve koji su ikada osećali da nisu dovoljno dobri.

Plejlista

Don't Blame Me – Taylor Swift

Talk – Salvatore Ganacci

Free – Broods

Daddy Issues – The Neighborhood

You Make Me Sick – Pink

Animals – Maroon 5

Give You What You Like – Avril Lavigne

wRoNg – Zayn

Waves – Normani featuring 6LACK

50 Shades – Boy Epic

Only You – Ellie Goulding

One More Night – Maroon 5

I Hate U, I Love U – Gnash

Wanted – Hunter Hayes

Upozorenje o sadržaju

Ova priča sadrži eksplicitne opise seksualnih odnosa, vulgarne izraze, opise blažih oblika nasilja i teme koje neki čitaoci mogu smatrati uznemirujućim.

Za detaljnije informacije kliknite na QR kod ispod.

1.

Džuls

NIKADA NIŠTA DOBRO NIJE PROIZAŠLO IZ PREVLAČENJA UDESNO KOD momka koji na slici u aplikaciji za upoznavanje drži ribu u ruci. Dodajte još jednu crvenu zastavicu ako se navedeni momak zove *Tod*.

Trebalo je bolje da znam, a ipak sam sedela tamo, sama u „Bronzanom zupčaniku”, najpopularnijem baru u Vašingtonu, i pila svoju zastrašujuće skupu votku sa sodom nakon što me je ispalio.

Tako je.

Prvi put životu sam bila ispaljena, i to od Toda, koji mlatara ribom u ruci. Bilo je to sasvim dovoljno da devojka kaže *jebiga* i baci šesnaest dolara na jedno piće iako još nema posao s punim radnim vremenom.

Šta je to s muškarcima i slikama riba? Zar ne mogu da izaberu nešto kreativnije, poput ronjenja u kavezu okruženom ajkulama? I to uključuje vođene životinje, ali je barem manje ofucano.

Možda je delovalo neobično što sam se toliko usredsredila na tu ribu, ali mi je pomagalo da ne razmišljam o tome koliko mi je dan bio užasan niti o gorućoj posramljenosti zbog koje mi je koža postala lepljiva od znoja.

Da li me je uhvatio iznenadni pljusak na pola puta do kampusa bez ikakvog zaklona na vidiku? Jeste. (Pet posto šanse za kišu, malo sutra. Trebalo bi da tužim firmu koja stoji iza aplikacije za vremensku prognozu.)

Jesam li zbog problema s napajanjem provela četrdeset minuta zarobljena u prenatrpanom vagonu metroa okružena smradom ljudskih tela? Jesam.

Da li sam provela tri sata u lovu na stan, što mi je donelo dva plika na stopalima i nula prihvatljivih opcija? Nego šta.

Posle tako paklenog dana, želela sam da otkážem sastanak s Todom, ali sam ga već dva puta odlagala – jednom zbog promene u rasporedu predavanja, drugi put kada se nisam osećala dobro – pa nisam htela da ga ponovo pomeram. Zato sam stegla zube i pojavila se, samo da bih bila ispaljena.

Univerzum je baš imao smisla za humor, nema šta.

Iskala sam gutljaj svog pića i mahnula šankerki. „Mogu li da dobijem račun, molim vas?” Upravo je počinjao sat popusta, ali sam jedva čekala da stignem kući i sklopčam se na krevetu sa dve prave ljubavi svog života. *Netfliks* i *Ben i Džeri* me nikada nisu izneverili.

„Već je plaćeno.”

Kad sam upitno podigla obrve, šankerka je pokazala glavom prema stolu u uglu za kojim je sedela grupa zgodnih momaka od dvadeset i nešto godina. Najverovatnije su bili u pitanju konsultanti, sudeći po njihovoj odeći. Jedan od njih, koji je izgledao kao Klark Kent u karo košulji, podigao je čašu i nasmešio mi se. „Zahvaljujući ljubaznom konsultantu Klarku.”

Prigušila sam smeh dok sam podizala svoju čašu i uzvraćala mu osmehom. Dakle, nisam bila jedina koja je mislila da liči na Supermenov alter ego.

„Konsultant Klark me je poštdeo instant nudli za večeru, pa je zaslužio zdravicu”, rekla sam.

Bilo je to šesnaest dolara koje ću rado zadržati na svom bankovnom računu mada sam svedjedno ostavila bakšiš. Nekada sam radila u ugostiteljstvu i od tada sam opsesivno ostavljala izdašne bakšise. Niko se nije susretao sa više džukela na dnevnoj bazi od radnika u ugostiteljstvu.

Dovršila sam svoje besplatno piće, ne skrećući pogled s konsultanta Klarka, koji je zadivljenim pogledom prelazio preko mog lica, kose i tela.

Nisam verovala u lažnu skromnost – znala sam da dobro izgledam. I znala sam da ću, ako sada odem do tog stola, moći da zalečim

svoj ranjeni ego uz još pića, komplimenata, a možda i pokojim orgazmom kasnije, ako je momak znao šta radi.

Primamljivo... ali ne. Bila sam previše iscrpljena da bih prolazila kroz čitavu tu predstavu koju muvanje podrazumeva.

Okrenula sam se, ali ne pre nego što sam uhvatila blesak razočaranja na njegovom licu. Moram mu priznati, konsultant Klark je shvatio poslatu poruku – *hvala ti na piću, ali nisam zainteresovana za nešto više* – i nije pokušao da mi pride, što je bilo više nego što sam mogla da kažem za većinu muškaraca.

Prebacila sam torbu preko ramena i htela da uzmem kaput sa za-kačaljke ispod šanka, kada mi je dubok, samouveren glas iznenada podigao svaku dlaku na glavi.

„Zdravo, Dž. R.”

Dve reči. To je bilo sve što je potrebno da pokrene moj *bori se ili beži* instinkt. Tačnije, to se već pretvorilo u Pavlovljeve refleksi. Kad god čujem njegov glas, pritisak mi skoči nebu pod oblake.

Svaki. Jebeni. Put.

I dan postaje sve bolji i bolji.

Stegla sam šaku oko kaiša svoje torbe, a onda sam je naterala da se opusti. *Neću* mu pružiti to zadovoljstvo da mi iščupa bilo kakvu vidnu reakciju.

Imajući to na umu, duboko sam udahnula, namestila neutralan izraz lica i polako se okrenula, da bih se suočila s najnedobrodošlijim prizorom, koji je išao u paketu s najnedobrodošlijim zvukom na svetu.

Džoš jebeni Čen.

Sa svoja sto osamdeset tri centimetra, u tamnim farmerkama i beloj košulju koja je bila *taman* dovoljno uska da mu se kroz nju ocrtavaju mišići. Bez sumnje je baš to i hteo. Verovatno je ulagao više vremena u svoj izgled nego ja u svoj, a ja baš i nisam bila od onih koje zahtevaju malo održavanja. Mirijam-Vebster bi trebalo da odštampa njegovu sliku pored reči *sujetan*.

Što je bilo najgore, Džoš je *tehnički gledano* dobro izgledao. Gusta crna kosa, visoke jagodice, telo kao izvajano. Sve ono na šta bih

inače otkinula... da samo nije išlo uz ego koji je bio toliko veliki da je zasluživao sopstveni poštanski fah.

„Zdravo, Džoši“, zagugutala sam, znajući koliko mrzi taj nadimak. Mogla sam da zahvalim Avi, svojoj najboljoj prijateljici i Džošovoj sestri, na toj zlata vrednoj informaciji.

Oči su mu iznervirano blesnule, a ja sam se osmehnula. Dan je već izgledao bolje.

Ako ćemo pošteno, Džoš je prvi počeo, insistirajući da me zove Dž. R. Bila je to skraćenica za Džesiku Rabbit, lik iz crtanog filma. Neki bi to možda shvatili kao kompliment, ali kada ste crvenokosa koja nosi duple-D korpice, neprestano poređenje vam brzo dodija, i on je to odlično znao.

„Piješ sama?“ Džoš je osmotrio prazne barske stolice oko mene. Još nije nastupio vrhunac sata popusta i najtraženija mesta su bila u separeima pored zidova ukrašenih hrastovim panelima, ne ona oko šanka. „Ili si već rasterala sve u krugu od pet metara?“

„Zanimljivo što spominješ rasterivanje ljudi.“ Odmerila sam pogledom ženu koja je stajala pored Džoša. Bila je prelepa, smeđe kose, smeđih očiju i vitkog tela u predivnoj šarenoj haljini. Šteta što se njen dobar ukus nije odnosio i na muškarce ako je izašla na sastanak s *njim*. „Vidim da si se dovoljno oporavio od poslednje epizode sifilisa da nasankaš još jednu nesrećnu ženu da izađe s tobom.“ Sledeće reči sam uputila brineti. „Ne poznajem te, ali već znam da zaslužuješ mnogo bolje. Veruj mi.“

Da li je Džoš zaista imao sifilis? Možda. Možda i nije. Dovoljno često je menjao partnerke da se ne bih iznenadila da jeste, a ne bih ispoštovala žensku solidarnost da nisam upozorila *Lepu Haljinu* na *mogućnost* zaraze polno prenosivim bolestima.

Umesto da ustukne, ona se nasmejala. „Hvala na upozorenju, ali mislim da ću biti okej.“

„Zbijaš šale o polno prenosivim bolestima. Veoma originalno.“ Ako je Džošu zasmetalo što sam ga uvredila pred devojkom s kojom je izašao na sastanak, nije to pokazao. „Nadam se da su tvoji usmeni argumenti kreativniji ili ćeš imati težak put u pravnom svetu. Pod pretpostavkom da položiš pravosudni, naravno.“

Usta su mu se iskrivila u osmeh, otkrivši malu rupicu na levom obrazu.

Suspregnula sam režanje. *Mrzela* sam tu rupicu. Svaki put kad bi se pojavila, kao da mi se rugala i samo sam želela da je ubodem nožem.

„Položicu ga”, rekla sam hladno, obuzdajući svoje nasilne misli. Džoš je uvek izvlačio ono najgore iz mene. „Bolje bi ti bilo da ne zaradiš tužbu zbog lekarske greške, Džoši, ili ću ja biti prva koja će ponuditi svoje usluge oštećenoj strani.”

Ubila sam se od učenja da završim pravo na Tejeru i dobijem ponudu za stalni posao u „Silveru i Klajnu”, prestižnoj advokatskoj kancelariji u kojoj sam stažirala prošlog leta. Nisam imala nameru da dozvolim da se moji snovi o bavljenju advokaturom rasprše sada kad sam bila toliko blizu.

Ne dolazi u jebeni obzir.

Položicu pravosudni ispit, a Džoš Čen će progutati svoje reči. Nadam se da će se i ugušiti njima.

„Krupne reči od nekoga ko još nije ni diplomirao.” Džoš se nagnuo i podlakticom oslonio na šank, izgledajući iritantno nalik manekenu koji pozira za modni magazin. Promenio je temu pre nego što sam uspeła da ispalim sledeću repliku. „Previše si sređena za solo izlazak.”

Pogledom je preleteo s moje uvijene kose na našminkano lice i zadržao ga na zlatnom privesku koji mi se odmarao na grudima.

Kičma mi se pretvorila u čelik. Za razliku od konsultanta Klarka, Džošov procenjivački pogled mi se usecao u meso, vreo i podrugljiv. Metal moje ogrlice pržio mi je kožu i svim silama sam se obuzdavala da je ne strgnem i zavitlam u to samozadovoljno lice.

A ipak, iz nekog razloga ostala sam mirna dok je on nastavljao da me proučava. Njegov pogled nije delovao lascivno koliko ispitivački, kao da je sakupljao sve delove slagalice i uklapao ih u celovitu sliku u glavi.

Džošove oči su se spustile na zelenu haljinu od kašmira koja mi je grlila telo, preleteo je pogledom preko mojih nogu u crnim najlon

čarapama i zaustavio se na crnim čizmama s potpeticama pre nego što se ponovo suočio s mojim očima boje lešnika. Nestalo je njegovog osmeha, a izraz lica mu je postao nečitljiv.

Napeta tišina pucketala je između nas kad je ponovo progovorio. „Obukla si se za pravi sastanak.” Držanje mu je i dalje bilo ležerno, ali su mu se oči izoštrile u tamne noževe koji su samo čekali da se zariju u moju postidenost. „Ali spremala si se da kreneš, a tek je pet i trideset.”

Podigla sam bradu iako mi je koža plamtela od stida. Džoš je bio mnogo šta – nepodnošljiv, samouveren, Satanin nakot – ali nije bio glup i bio je *poslednja* osoba za koju sam želela da zna da sam upravo ispaljena.

Nikada mi neće dopustiti da to zaboravim.

„Nemoj mi reći da se nije pojavio.” U glasu mu se čula neka čudna nota.

Vrućina se pojačala. Nije trebalo da obučem kašmir. Kuvala sam se u svojoj glupavoj haljini. „Bolje bi ti bilo da manje brineš o mom ljubavnom životu, a više o svojoj prijateljici.”

Džoš nije ni pogledao *Lepu Haljinu* otkako su došli, ali činilo se da njoj to ne smeta. Bila je previše zauzeta ćaskanjem i zasmeljavanjem šankerke.

„Uveravam te, od svih stvari na mom spisku, briga o tvom ljubavnom životu nije ni u prvih pet hiljada.” Uprkos podsmehu, Džoš je nastavio da bulji u mene sa istim nečitljivim izrazom lica.

Stomak mi se stegao bez očiglednog razloga.

„To je dobro.” Bio je to jadan odgovor, ali mi mozak nije radio kako treba. Za šta sam okrivila iscrpljenost. Ili alkohol. Ili milion drugih stvari koje nisu imale nikakve veze sa čovekom koji je stajao pred mnom.

Zgrabila sam kaput i skliznula sa sedišta u nameri da bez reči prođem pored njega.

Nažalost, pogrešno sam procenila rastojanje između prečke barske stolice i poda. Noga mi se okliznula, a u grlu mi se zaglavio uzdah kad mi se telo samo od sebe nagnulo unazad. Samo me je nekoliko sekundi delilo od padanja na dupe, kada je ruka poletela i uhvatila me za ručni zglob, povukavši me u stojeći položaj.

Džo i ja smo se ukočili u istom trenutku, oči su nam zapele na njegovoj šaci stegnutoj oko mog zgloba. Nisam mogla da se setim kad smo se poslednji put dobrovoljno dodirnuli. Možda onog leta pre tri godine kada me je, potpuno obučenu, gurnuo u bazen tokom žurke, na šta sam mu uzvratila „slučajnim” udarcem laktom u prepone?

Sećanje na to kako se presamitio od bola i dalje mi je pružalo veliko zadovoljstvo u teškim trenucima, ali sada nisam razmišljala o tome.

Umesto toga, bila sam usredsređena na to koliko mi je uznemirujuće blizu stajao – dovoljno blizu da osetim miris njegove kolonjske vode, koja je bila prijatna i podsećala na citruse umesto na vatru i sumpor, kao što sam očekivala.

Adrenalin zbog činjenice da umalo nisam pala pumpao mi je kroz sistem, gurajući mi puls ka nezdravim vrednostima.

„Sada možeš da me pustiš.” Naterala sam se da uravnotežim disanje uprkos vrućini koja me je gušila. „Pre nego što mi tvoj dodir izazove osip.”

Džoov stisak se na milisekundu pojačao pre nego što mi je tako naglo pustio ruku kao da je u pitanju vruć krompir. Iznerviranost je izbrisala njegov dotad nečitljiv izraz lica. „I to mi je hvala što sam te spasao da ne polomiš trtičnu kost, Dž. R.”

„Ne drami, Džoši. I sama bih se izvukla.”

„Kako da ne. Ne daj bože da prevališ reč *hvala* preko usana.” Njegov sarkazam je postao još dublji. „Tvrdo glava si poput magarca, zar ne?”

„Bolje i to nego *biti* magarac.”

Svako drugi bi pogledao Džoa i video zgodnog, šarmantnog doktora. Ja bih ga pogledala i videla nadmenog kretena koji voli da osuđuje druge.

Možeš da nađeš bolju prijateljicu, Ava. Ona donosi nevolje. Ne treba ti neko takav u životu.

Obrazi su mi se zajapurili. Prošlo je sedam godina otkako sam naćula Džoa kako prića sa Avom o meni neposredno nakon što smo se ona i ja sprijateljile, a sećanje na to me je i dalje peklo. Nikada im nisam rekla da sam ih ćula. Ionako bi se samo Ava osećala loše, a Džo nije zaslućio da zna koliko su me njegove reći zbolele.

On nije bio prva osoba koja je smatrala da nisam dovoljno dobra, ali jeste bio prvi koji je zbog toga pokušao da mi uništi zametak novog prijateljstva.

Nabacila sam opori osmeh. „Izvini, probila sam svoju dnevnu dozu tolerancije na tvoje prisustvo.” Navukla sam kaput i rukavice i namestila torbu na ramenu. „Prenesi moje saučešće svojoj devojci.”

Pre nego što je uspeo da mi odgovori, progurala sam se pored njega i ubrzala korak dok nisam izašla na prohladni martovski vazduh. Tek tada sam dozvolila sebi da se opustim mada mi je srce i dalje mahnito udaralo.

Od svih ljudi na koje sam mogla da naletim u baru, *morala sam* da naletim na Džoa Čena. Može li ovaj dan postati gori?

Već sam mogla da zamislim s kakvim će me prozivanjem dočekati sledeći put kad ga budem videla.

Sećaš li se kada te je onaj lik ispalio, Dž. R.?

Sećaš li se kada si sat vremena sedela sama za šankom kao poslednja jadnica?

Sećaš li se kako si se doterala i potrošila sve što ti je preostalo od omiljene senke za oči zbog tipa po imenu Tod?

U redu, on nije znao za poslednje dve stavke, ali me od njega ne bi iznenadilo da se nekako dočepa tih podataka.

Zavukla sam ruke dublje u džepove i skrenula za ugao, želeći da napravim što je moguće veću razdaljinu između sebe i Sataninog nakota.

„Bronzani zupčanik” se nalazio u prometnoj ulici s mnoštvom restorana, muzika je odjekivala u vazduhu i trotoari su bili puni ljudi čak i zimi. Onaj kojim sam se sada kretala, iako se nalazio samo jednu ulicu dalje, bio je sablasno tih. Sa obe strane ulice nizale su se prodavnice sa spuštenim rešetkama, a iz pukotina u betonu izbijalo je busenje korova. Sunce još nije sasvim zašlo, ali senke koje su postajale sve duže davale su okolini zlokoban izgled.

Instinktivno sam počela brže da hodam iako sam bila rastrojena ne samo zbog susreta sa Džošom već i zbog desetina drugih stvari s mog spiska obaveza. Kad god bih ostala sama, brige i obaveze su mi opsedale misli, poput dece koja vape za roditeljskom pažnjom.

Diplomiranje, spremanje pravosudnog ispita, možda poslati Todu besnu poruku (ne, nije vredan toga), traganje za stanovima na netu, Avina rođendanska zabava iznenađenja ovog vikenda...

Čekaj malo.

Rođendan. Mart.

Zaustavila sam se u mestu.

O moj bože.

Pored Ave, znala sam još nekog s rođendanom početkom marta, ali...

Drhtavom rukom sam izvadila telefon iz džepa, a želudac mi se stegao kad sam videla datum. Drugi mart.

Danas je bio *njen* rođendan. Potpuno sam zaboravila.

Pipci griže savesti stezali su mi utrobu i pitala sam se, kao i svake godine, da li da je pozovem. Nikada nisam, ali... *ove godine bi moglo biti drugačije.*

I to sam svake godine govorila sebi.

Ne treba da se osećam krivom. Ni ona mene nikada nije zvala za rođendan. Ili Božić. Ili bilo koji drugi praznik. Sedam godina se nisam ni videla ni čula sa Adelinom.

Pozovi je. Nemoj je zvati. Pozovi je. Nemoj je zvati.

Povukla sam donju usnu zubima.

Bio joj je četrdeset peti rođendan. To je velika stvar, zar ne? Dovoljno velika da joj ćerka poželi srećan rođendan... ako joj je uopšte bilo stalo da me čuje.

Bila sam toliko obuzeta razmišljanjem o tome da nisam primetila da mi se neko približava sve dok mi nije zabio tvrdu cev pištolja u leđa i hrapavim glasom zalajao: „Daj mi telefon i novčanik. Odmah.”

Srce mi je preskočilo i umalo nisam isпустиła telefon. Neverica mi je očvrstnula udove u kamen.

Mora da me zajebavaš.

Nikada ne postavljajte univerzumu pitanja na koja ne želite da dobijete odgovor jer se ispostavilo da bi dan zapravo mogao postati mnogo, mnogo gori.

2.

Džoš

„I NE POMIŠLJAJ DA TO IZGOVORIŠ.“ OTVORIO SAM PIVO, IGNORIŠUĆI Klarin šeretski izraz lica. Slatka šankerka s kojom je flertovala otišla je da se nosi s navalom u satu popusta i od tada me je posmatrala sa znalačkim osmehom.

„Dobro. Neću.“ Klara je prekrstila noge i otpila mali gutljaj svog pića.

Radila je kao medicinska sestra pri Urgentnom centru Tejerove Univerzitetske bolnice, gde sam ja bio na trećoj godini specijalizacije iz urgentne medicine, pa su nam se putevi često ukrštali. Sprijateljili smo se već tokom moje prve godine jer smo delili ljubav prema akcionim sportovima i sladunjavim filmovima iz devedesetih, ali je ona bila seksualno zainteresovana za mene, ili bilo kog pripadnika muškog roda, koliko i za kamen.

Klara svakako nije izašla na sastanak sa mnom, u svakom slučaju ne romantični, ali nisam ispravio Džulsinu pogrešnu pretpostavku. Moj privatni život nije bio njena stvar. Dođavola, ponekad sam želeo da nije ni *moja*.

„Dobro.“ Uhvatio sam pogled lepe plavuše sa drugog kraja bara i uputio joj zavodljiv osmeh. Uzvratila je osmehom punim nagovestaja.

Ovo mi je večeras bilo potrebno. Alkohol, gledanje utakmice *Vizardsa* s Klarom i malo bezazlenog flertovanja. Bilo šta što će mi skrenuti misli s pisma koje me je čekalo kod kuće.

Ispravka: pisama. U množini.

24. decembar; 16. januar; 20. februar; 2. mart. Pred očima su mi proleteli datumi najnovijih Majklovih pisama.

Dobijao sam po jedno svakog meseca, tačno poput sata, i mrzeo sam samog sebe što ih nisam bacao čim bih ih video.

Otpio sam dugačak gutljaj piva i pokušao da zaboravim gomilu neotvorene pošte koja je ležala u fioci mog stola. Bilo mi je to drugo pivo za manje od deset minuta, ali jebiga, imao sam težak dan na poslu. Morao sam da se opustim.

„Oduvek sam volela crvenokose”, rekla je Klara, vraćajući me na razgovor koji nisam želeo da vodim. „Možda zato što mi je u detinjstvu omiljeni Diznijev film bio *Mala sirena*.”

Lice joj se razvuklo u osmeh kad sam dugo i teško uzdahnuo.

„Tvoj nedostatak suptilnosti je zapanjujući.”

„Volim da imam bar jednu zapanjujuću osobinu.” Klarin osmeh je postao širi. „Dakle, ko je ona?”

Nije bilo svrhe pokušati da izvrdam njeno pitanje. Kad jednom nanjuši nešto za šta je *mislila* da je sočna priča, bila je gora od pitbula koji se dočepao kosti.

„Najbolja prijateljica moje sestre i teška smaračica.” Ramena su mi se stegla od napetosti kad sam se prisetio rasprave sa Džuls.

I ličilo je na nju da se ponaša odbojno čak i kad sam pokušao da joj pomognem. Zaboravite maslinovu grančicu. Trebalo bi da joj dam buket trnja i nadam se da će je dobro izbosti.

Svaki put kad bih pokušao da budem ljubazan – što, da budemo pošten, nije bilo često – ona bi me podsetila na razlog zašto nikada nećemo biti u prijateljskim odnosima. Oboje smo bili tvrdoglavi, naše ličnosti su bile suviše slične. Bilo je to kao gašenje vatre vatrom.

Nažalost, Džuls i moja sestra Ava su bile nerazdvojne još od prve godine studija, kad su bile cimerke, što je značilo da sam i *ja* zaglavio sa Džuls u životu, bez obzira na to koliko smo jedno drugom išli na živce.

Nisam znao koji je bio njen problem sa mnom, ali sam znao da je bila nadarena da uvali Avu u nevolje.

Za sedam godina koliko su se poznavale, gledao sam Avu kako se toliko obeznanila od Džulsinog kolačića s marihuanom da se umalo

nije skinula gola nasred žurke, tešio je nakon što je pijana ofarbala kosu u polutrajnu narandžastu boju na Džulsinoj proslavi dvadesetog rođendana i spasao ih iz jarka kraj puta u nekoj nedodijii u Merilendu nakon što je Džuls došla na briljantnu ideju da se pridruže strancima koje su upoznale u baru na u posljednjem trenutku isplaniranom putovanju u Njujork. Automobil im se pokvario na putu do tamo i, srećom, ispostavilo se da su stranci bili bezopasni, ali ipak. Toliko je toga moglo poći po zlu.

A to su bili samo neki od najupečatljivijih primera. Bilo je hiljadu drugih prilika u kojima je Džuls ubedila svoju sestru da se složi sa ovom ili onom idiotskom zamišlju.

Ava je bila odrasla osoba, sposobna da sama donosi odluke, ali je takođe bila prokletu previše puna poverenja. Kao njen stariji brat, bio sam dužan da je zaštitim, posebno nakon što nam je mama umrla, a za oca se ispostavilo da je jebeni psihopata.

A Džuls je nesumnjivo loše uticala na nju. Tačka.

Klarina usta su se trznula. „Ima li ta smaračica ime?”

Otpio sam još jedan gutljaj piva pre nego što sam kratko odgovorio: „Džuls.”

„Hmm. Džuls je veoma lepa.”

„Većina sukuba koje se hrane ljudskim mesom jeste. Tako te namame.” U glas mi se uvukao prizvuk ogorčenja.

Da, Džuls jeste bila lepa, ali su otrovni ljutić i plavoprstenasta hobotnica takođe bili lepi. Prijatna spoljašnjost krila je smrtonosni otrov koji se u njenom slučaju ispoljavao u vidu gujinog jezika.

Većina muškaraca bila je zaslepljena svim tim oblinama i krupnim očima boje lešnika, ali ne i ja. Mene nije mogla da namami u svoju zamku. Svi ti jadnici čija je srca slomila u Tejeru bili su dokaz više da moram da se držim dalje od nje ako želim da sačuvam zdrav razum.

„Nikada te nisam videla toliko iznerviranog zbog neke žene.” Klarino lice je sada bilo maska oduševljenja. „Jedva čekam da ispričam ostalim sestrama.”

O gospode.

Tračara je bila mala maca za medicinske sestre. Čim bi neka glasila zagolicala njihove uši, raširila bi se bolnicom poput šumskog požara.

„Nisam *iznerviran* i nema šta da se kaže o tome.” Promenio sam temu kako me ne bi dalje pritiskala. Nisam imao nameru da razgovaram o Džuls Ambroz ni sekunde duže nego što je neophodno. „Ako želiš pravi trač, evo nečeg: konačno sam odlučio gde ću na odmor.”

Zakolutala je očima. „To nije ni izbliza tako zanimljivo kao tvoj ljubavni život. Polovina medicinskih sestara je zaljubljena u tebe. Nije mi jasno zašto.”

„Zato što sam dobar ulov.”

Nije uobraženost ako je istina. Doduše, nikada se ne bih smuvao ni sa kim iz bolnice. Nisam srao tamo gde jedem.

„A povrh toga si i skroman.” Klara je konačno odustala od pokušaja da mi iščupa još informacija o Džuls i pristala na moje očigledno skretanje razgovora na drugu temu. „Dobro, zagrišću mamac. Gde ideš na odmor?”

Ovoga puta je moj osmeh bio iskren. „Na Novi Zeland.”

Bio sam rastrzan između Novog Zelanda zbog *bandži džampinga* i Južnoafričke Republike i ronjenja u kavezu okruženom ajkulama, ali sam se konačno odlučio za ovo prvo i sinoć kupio karte.

Specijalizanti su imali užasne rasporede smena, ali je nama u Urgentnom centru bilo bolje nego, na primer, hirurzima. Radio sam miks smena od osam i dvanaest sati sa jednim obaveznim slobodnim danom na svakih šest dana i imao sam četiri puta po pet slobodnih dana godišnje. Zauzvrat smo tokom smena radili bez prestanta, ali meni to nije smetalo. Voleo sam da budem zauzet. To mi je odvlačilo pažnju od drugih problema.

Međutim, jedva sam čekao svoj prvi odmor ove godine. Odobreno mi je nedelju dana odmora tokom proleća i već sam mogao da se vidim kako uživam na Novom Zelandu: čisto plavo nebo, planine čiji su vrhovi prekriveni snegom, osećaj bestežinskog stanja dok slobodno padam i nalet adrenalina koji će mi preplaviti organizam

kad se budem prepustio nekom od svojih omiljenih avanturističkih sportova.

„Zaveži”, zastenjala je Klara. „Baš sam ljubomorna. Za koje si se planinarske ture odlučio?”

Sproveo sam opsežno istraživanje o najboljim planinarskim stazama u zemlji i zasuo je pričom o svojim planovima dok se šankerka nije vratila, a njoj pažnja naglo popustila. Pošto nisam želeo da je ometam u flertovanju, usredsredio sam se na svoje piće i košarkašku utakmicu *Vizardsa* i *Raptorsa* na TV-u.

Hteo sam da naručim još jedno pivo, kad me je prekinuo nežni ženski glas.

„Da li je ova stolica zauzeta?”

Okrenuo sam se i ugledao slatku plavušu s kojom sam maločas očijukao. Nisam primetio kad je napustila svoju prethodnu poziciju, ali mi je sada stajala toliko blizu da sam mogao da vidim blede pegice na njenom nosu.

Navika je učinila svoje i zavodljivo sam se osmehnuo, što je nateralo plavušu da porumeni. „Samo napred.”

Čitava ta igra muvanja bila mi je već toliko poznata da nisam morao ni da se trudim. Oдавno je ušla u mišićno pamćenje. Kupi joj piće, navedi je da priča o sebi, pažljivo slušaj – ili se barem pretvaraj – uz povremeno klimanje glavom i odgovarajuće upadice, okrzni rukom njenu da uspostaviš fizički kontakt.

Nekada je bilo uzbudljivo, ali sada sam to radio jer... pa... nisam bio siguran zašto. Zato što je to bilo ono što sam oduvek radio, pretpostavljam.

„...želim da budem veterinar.”

Ponovo sam klimnuo glavom, trudeći se da ne zevnem. Šta, dođavola, nije u redu sa mnom?

Robin, plavuša, bila je zgodna i voljna da ovo nastavi negde gde bismo bili sami, ako je njena ruka na gornjem delu moje butine bila neki znak. Njene avanture sa jahanjem konja u detinjstvu nisu bile preterano opčinjavajuće, ali sam obično bio dobar u pronalaženju makar *jedne* zanimljive sitnice u svakom razgovoru.